

poněvadž její protokol jako obviněné byl podle § 252 čís. 1 tr. ř. u hlavního přelíčení, k němuž se pro chorobu nedostavila, jen čten, ocitá se rozsudek v onom směru v rozporu se spisy. Obsahem listiny (v souzeném případě protokolu) není jen to, co osoba, o jejíž výpovědi byl protokol sepsán, udala o samém ději, nýbrž i osvědčení různých procesuálních předpisů, jež podle zákona mají býti do protokolu pojaty, jako den výslechu, poučení osoby vyslychané jako svědka neb obviněného, údaje o osobních poměrech vyslychaného, zkrátka vše, co v protokolu je uvedeno. Je tudíž rozsudek v rozporu se spisy, uváděje i o těchto okolnostech něco jiného než je v protokolu. Ovšem musí se rozpor rozsudku s takovouto částí protokolu, má-li jím býti založen zmatek podle § 281 čís. 5 tr. ř., týkati okolnosti rozhodné; že při hodnotění průvodů padá na váhu, zda osoba, o jejíž výslech jde, byla vyslychána jako svědek, či jako obviněný, jest na bíledni, ana svědecká výpověď, jejíž správnost jest pod sankcí § 199 a) tr. zák., bude zpravidla míti větší význam při hodnocení soudem než výpověď obviněného. Týká se tudíž vytýkaný rozpor okolnosti závažné, neboť není vyloučeno, že nalézací soud, kdyby si byl správně uvědomil, že výpověď Antonie F-ové není výpovědí svědeckou, že je to výpověď obviněné, nebyl by snad dospěl k přesvědčení o vině obžalovaného. Jest proto stížnost, uplatňující zmatek podle § 281 čís. 5 tr. ř., odůvodněná, i bylo jí již z tohoto důvodu vyhověti a uznati podle § 288 čís. 3 tr. ř., jak se stalo, aniž bylo třeba obíratí se zmatkem uplatňovaným podle čís. 9 a) § 281 tr. ř. Při tom se podotýká, že rozsudek nesprávně vychází z toho, že Antonii F-ové bylo v rozhodné době teprve 17 let, kdežto skutečně jí bylo již 18 let. Přesné zjištění věku je důležité pro posouzení rozumového a mravního vývoje. Za účelem bezpečného posouzení otázky svěřeni k dohledu měl se soud zabývati nejen věkem F-ové, nýbrž i tím, zda F-ová vzhledem k trvání jejího zaměstnání mimo otcovský dům byla osobou duševně a mravně nedospělou, nemající dostatečné porozumění pro význam a dosah smilných činů na ní páchaných (rozh. čís. 1623 sb. n. s.).

Čís. 4322.

V trestním řádě není ustanovení, že se zástupce strany musí ihned při jednání vykázati písemnou plnou mocí.

Poslal-li soukromý obžalobce k hlavnímu přelíčení advokáta, třebaš bez písemné plné moci, dal dostatečně na jevo, že od stíhání ustoupiti nemíní, a nelze míti vzhledem k ustanovení třetího odstavce § 46 tr. ř. za to, že ustoupil od stíhání a vynéstí podle § 259 čís. 2 tr. ř. zprošťující rozsudek.

(Rozh. ze dne 11. listopadu 1931, Zm I 635/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti soukromého obžalobce do rozsudku krajského jako kmetského soudu v Chebu ze dne 12. června 1930, jímž byl obžalovaný podle § 259 čís. 2 tr. ř. zproštěn z obžaloby pro přečin proti bezpečnosti

cti spáchaný tiskem podle §§ 491, 493 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a věc vrátil soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost uplatňuje číselně zmateční důvody podle § 281 č. 3, 4, 5, 9 b), c) tr. ř., věcně však jen zmateční důvod podle § 281 č. 9 b) tr. ř., dovozujíc, že obžalovaný neměl být podle § 259 č. 2 tr. ř. po rozumu § 46 odst. 3 tr. ř. zproštěn z obžaloby pro přečin proti bezpečnosti cti podle §§ 491, 493 tr. zák., pokud se týče pro přestupek podle §§ 6 a 24 zák. ze dne 30. května 1924, č. 124 sb. z. a n. Jest předeslati, že soukromý obžalobce učinil dne 30. září 1929 u krajského soudu v Chebu návrh na zahájení trestního řízení proti obžalovanému pro přečin proti bezpečnosti cti podle §§ 491, 493 tr. zák., a že tento návrh byl podepsán a podán advokátem Dr. M-em, že však plná moc Dr. M-a k tomuto návrhu připojena nebyla. Na základě tohoto podání byl soudem určen rok ke smírnému jednání na den 4. listopadu 1929, k němuž se podle záznamu dostavil za soukromého obžalobce Dr. Richard L. O tom, zda a čím se jako zástupce soukromého obžalobce vykázal, není ve spise nic poznamenáno. Dr. M. předložil pak k vyzvání soudu ještě dne 7. listopadu periodický tiskopis V. a podal pak po skončeném řízení dne 17. dubna 1930 proti obžalovanému obžalovací spis. O obžalobě nařízeno hlavní přelíčení na den 12. června 1930, k němuž byli obesláni za soukromého obžalobce Dr. M., jenž ani později plnou moc nepředložil, obžalovaný a vlastník a vydavatel »V.«. Soukromý obžalobce obeslán nebyl. K hlavnímu přelíčení dostavil se Dr. Richard L., hlásil se jako zástupce Dr. M-a a odvolával se, nemoha se vykázati plnou mocí, na plnou moc Dr. M-a, založenou v jiných trestních spisech (proti Bedřichu A-ovi pro urážku na cti), jež však nebyla všeobecná, byvši udělena jen pro tuto trestní věc, a žádal, by mu byla povolena 5denní lhůta ku předložení plné moci. Soud však Dr. L-yho za zástupce soukromého obžalobce nepřipustil a vynesl podle ustanovení § 46 třetí odst. tr. ř. rozsudek osvobozující.

Odvolávajíc se na tento stav věcí dovozuje zmateční stížnost, vypracovaná Dr. M-em, jenž teprve při ohlášení zmateční stížnosti předložil soudu plnou moc soukromého obžalobce, opatřenou substituční doložkou pro Dr. L-yho, že tu nebylo, an se za obžalobce dostavil Dr. L., třebaže bez písemné plné moci, podmíněk pro domněnku, že soukromý obžalobce od obžaloby ustoupil. Stížnost jest v právu. Podmínkou pro použití § 46, třetí odst. tr. ř. je, by se soukromý obžalobce ani jeho zástupce k hlavnímu přelíčení nedostavil. V souzeném případě se k přelíčení dostavil za soukromého obžalobce Dr. L., jenž tvrdil, že je k zastoupení soukromého obžalobce zmocněn, a se zavazoval, že do 5 dnů předloží plnou moc soukromého obžalobce. V trestním řádě není ustanovení, že se musí zástupce strany ihned při jednání vykázati písemnou plnou mocí, a platí tu tudíž zásady občanského zákona o zmocnění. Podle § 1005 obč. zák. může být zmocnění uděleno ústně nebo písemně a není třeba, by zmocněnec měl

písemnou plnou moc. V souzeném případě dal soukromý obžalobce, poslav k hlavnímu přelíčení advokáta, třebaže bez plné moci, dostatečně najevo, že od stíhání ustoupiti nemíní; měl-li soud pochybnosti o zmocnění Dr. L-yho podle § 50 tr. ř. a spatřoval-li v nepředložení písemné plné moci formelní závadu podle § 89 j. ř., měl přelíčení odročiti a lhůtu k předložení plné moci povolit, nanejvýš, aby byly na soud přijaty i stíhací návrh, i obžalovací spis Dr. M-em sice podepsané, avšak jeho plnou mocí nedoložené, an byl ke smírčímu roku připuštěn soudem Dr. L. rovněž bez plné moci, an byl o přelíčení vyrozuměn jen Dr. M., nikoliv soukromý obžalobce. Bylo proto uznati právem, jak se stalo.

Čís. 4323.

Manželství uzavřené (registrované) v sovětském Rusku jest platné a účinné s hlediska § 206 tr. zák. i, vystěhovali-li se manželé z Ruska do Československa a přerušili-li manželské soužití.

Podle § 5 tr. ř. jest vyvolati řízení civilního soudu jen, jeví-li se trestnímu soudu danými (prokázanými, pravdivými) skutečností, jež jsou překážkou manželství a jichž jest dbáti z povinnosti úřední.

(Rozh. ze dne 13. listopadu 1931, Zm I 843/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 1. října 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem dvojženství podle § 206 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Zmateční stížnost vytýká napadenému rozsudku zmatečnost podle čis. 4 a čis. 9, přesněji čis. 9 písm. a) tr. ř. Formální zmatek shledává v tom, že nalézací soud 1. neponechal rozhodnutí o tom, zda »t. zv.« manželství stěžovatele s Alexandrou roz. K-ovou bylo a jest platné, civilnímu soudu, ač mu tak náleželo podle § 5 tr. ř., a 2. zejména nevyhověl stěžovateli návrhu, by bylo na příslušných místech zjištěno, zda v Rusku uzavřené »t. zv.« manželství stěžovatele s Alexandrou roz. K-ovou trvalo ještě v roce 1929. Než v prvním povšechném směru jest výtka pochybena již proto, že se jí nedostává ani podle vývodů stížnosti, ani podle záznamů protokolu o hlavním přelíčení předpokladu nutného pro výtky toho druhu, totiž návrhu při hlavním přelíčení směřujícího k tomu, by nalézací soud dal podnět k tomu, by bylo u příslušného civilního soudu zahájeno řízení o platnosti tohoto manželství. Nehledíc k tomu, jest vyvolati řízení civilního soudu podle jasně ustanovení § 5 tr. ř. jen, vyšly-li v trestním řízení na jevo, t. j. jeví-li se trestnímu soudu danými (prokázanými, pravdivými) — viz Mayer Kommentar zur österr. St. P. O. I. § 5 pozn. 21 c) — skutečností, jež jsou překážkou manželství, a jichž jest dbáti z povinnosti úřední, a těmi jsou podle § 28